

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121205258
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121205258.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Ľubice Bundzelovej a Mgr. Matúša Staríčka, v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom C. D. XXX, zastúpená Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému Tatra banka, a. s., so sídlom Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 00 686 930, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 27Csp/63/2021 – 103 z 9. mája 2022, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec sa mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok voči žalobkyňi na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobkyňi žalovaným na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poistením pre fyzické osoby č. 00-0002003681 uzavretej dňa 19.09.2013 (ďalej aj „zmluva“) a náhrady trov konania. Nárok žalobkyňa odôvodnila tým, že dňa 19.09.2013 uzatvorila so žalovaným úverovú zmluvu, ktorá nemá zákonom požadované náležitosti, pretože zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru, nakoľko v zmluve je uvedený údaj 10.000,- eur, pričom žalovaný započítal spracovateľský poplatok 100,- eur pred reálnym poskytnutím úveru a poskytol úver len vo výške 9.900,- eur, tiež je uvedená nesprávna výška RPMN 16,65 %, skutočná výška je 17,31 % pri výške úveru 9.900,- eur, resp. 16,99 % podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN. Žalobkyňa nemala možnosť odmietnuť poistenie, podľa zmluvy bolo poistenie podmienkou poskytnutia úveru, preto nie je dohodnutá výška splátky 212,03 eur, ale vrátane poistenia 214,36 eur, čo pri splatnosti 72 mesiacov, poplatku 100,- eur znamená, že výška RPMN je 17,51 %. V zmluve uvedená RPMN je v neprospech spotrebiteľa aj bez započítania poistného plnenia, preto má rovnaké následky, ako keby nebola vôbec uvedená v zmluve. Žalobkyňa ďalej namietla neuvedenie doby trvania zmluvy a ani termín konečnej splatnosti. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru nastáva podľa zmluvy do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, pričom zo zmluvy nie je zrejmé, na aký konkrétny deň bola určená splatnosť prvej mesačnej splátky, čo má za následok absenciu termínu konečnej splatnosti. Splatnosť prvej splátky bola viazaná na skutočnosť závislú od vôle žalovaného, t. j. na deň poskytnutia úveru žalovaným, t. j. na deň poskytnutia úveru. Doba trvania zmluvy je uvedená po dobu trvania práv a povinností zmluvných strán podľa zmluvy, z čoho nevyplýva do akého okamihu má uzatvorená zmluva trvať. Údaj o celkovej čiastke splatenej spotrebiteľom 15.366,16 eur nie je správny z dôvodu, že žalobca do celkovej čiastky nezahrnul poistné, s ktorým je celková čiastka splatná spotrebiteľom 15.366,16 eur. Žalovaný tiež pred uzatvorením zmluvy neskúmal bonitu žalobkyne.

Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, 52 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „OZ“), § 2 písm. g), h), § 9 ods. 2 písm. f), g), j), § 7 ods. 1, § 11 ods. 2, 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy 19.09.2013 (ďalej len „ZoSÚ“). Konštatoval, že žalobkyňa sa domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy v zmysle § 11 ods. 4 ZoSÚ, ktorá spotrebiteľovi umožňuje podanie tejto určovacej žaloby a preto nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Predmetná Zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver a žalobkyňa sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. V zmluve bola uvedená výška úveru 10.000,- eur, úrok 14,9 %, RPMN 16,65 %, priemerná RPMN 13,44 %, dátum poskytnutia úveru: najneskôr do 5 pracovných dní od splnenia podmienok poskytnutia úveru, konečná splatnosť do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej splátky, termín splatnosti splátok 10-dňa príslušného mesiaca, počet splátok 72, výška splátky 212,03 eur, typ poistenia A a výška mesačného poistného 2,33 eur, výška celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť 15.366,16 eur, spracovateľský poplatok 100,- eur. Okresný súd konštatoval, že celková výška úveru 10.000,- eur je v zmluve uvedená správna, nakoľko najskôr zo svojho účtu žalobkyňa zaplatila dohodnutý spracovateľský poplatok vo výške 100,- eur a následne v deň uzatvorenia zmluvy vyplatil žalovaný na účet žalobkyne v plnej výške dohodnutú sumu 10.000,- eur, čo preukazuje výpis z účtu žalobkyne, ktorý pripojila k podanej žalobe. Dospel k záveru, že úverová zmluva má všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pred uzatvorením zmluvy postupoval s odbornou starostlivosťou, posudzoval schopnosť žalobkyne splácať úver na základe údajov od žalobkyne o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, preto nebolo preukázané hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, preto žalobu zamietol. Konečná splatnosť úveru je v zmluve uvedená dostatočne určite a to: do 6 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky. Splátky boli splatné vždy 10. deň v mesiaci, pričom priemerný spotrebiteľ z týchto údajov vie určiť termín konečnej splatnosti úveru. Zmluva bola uzatvorená dňa 19.09.2013 a v rovnaký deň bol úver žalobkyni aj poskytnutý s tým, že prvá splátka bola splatná 10.10.2013 a teda konečná splatnosť úveru bola do dňa 10.10.2019. Zákonodarcou novelou ZoSÚ s účinnosťou od 01.05.2018 vypustil zo zákona povinnosť uvádzať v zmluve „termín konečnej splatnosti úveru“ z dôvodu rozporu predmetného ustanovenia so Smernicou č. 2008/48/ES (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/10/2018 zo dňa 16.08.2018).

Doba trvania zmluvy je uvedená v zmluve v čl. VIII. bod 12 „po dobu trvania práv a povinností zmluvných strán podľa zmluvy“, čo považoval okresný súd za dostatočne určité, nakoľko splnením povinností uvedených v zmluve zmluva zanikne, pričom sa vopred nedá určiť pri podpise zmluvy kedy dlžník splní svoj dlh a teda ani konkrétny dátum doby trvania zmluvy. Zo záznamu o sprostredkovaní zo dňa 19.09.2013 zistil, že žalobkyňa mala záujem o poistenie predmetného úveru, poistný produkt bol vybraný a prerokovaný so žalobkyňou podľa jej požiadaviek, čo potvrdila svojim podpisom na danom zázname. Zo štandardných európskych informácií k predmetnej zmluve taktiež vyplýva, že na získanie spotrebiteľského úveru alebo na získanie úveru za ponúknutých podmienok sa nemuselo uzatvoriť poistenie. Žalobkyňa teda mohla zmluvu uzatvoriť aj bez poistenia za rovnakých podmienok, preto poistenie úveru bolo dobrovoľné a podľa § 2 písm. g) ZoSÚ poistné nepatrí do celkových nákladov spotrebiteľa a ani do RPMN. Celkové náklady spotrebiteľa boli preto v zmluve uvedené správne vo výške 15.366,16 eur ako súčet 72 splátok po 212,03 eur + spracovateľský poplatok 100,- eur.

Ohľadne námietky žalobkyne týkajúcej sa nesprávnej výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa poukázal okresný súd na žalovaným predložený matematický výpočet RPMN 16,65 % s dosadením údajov do vzorca na výpočet RPMN, pričom vychádzal z výšky úveru 10.000,- eur, splátky 212,03 eur bez dobrovoľného poistného, počtu splátok 72 a spracovateľského poplatku 100,- eur, pričom žalobkyňa správnosť predloženého matematického výpočtu RPMN nevyvrátila napriek tomu, že predložila len viacero výpočtov s použitím internetových kalkulačiek s rôznymi výsledkami, pretože zadávala rôzne vstupné parametre. Táto kalkulačka neumožňuje určiť konkrétny deň splatnosti splátky, čo má vplyv na výsledok, nakoľko ak je splatnosť splátky na začiatku obdobia je RPMN 16,99 % a ak je na konci obdobia je RPMN za rovnakých podmienok 15,50 %. Preto považoval RPMN vo výške 16,65 % uvedenú v zmluve za správnu, pretože ju žalovaný preukázal matematickým výpočtom za použitia správnych vstupných údajov a správnosť daného výpočtu žalovaná (správne malo byť žalobkyňa – poznámka

odvolacieho súdu) bez pochybností nevyvrátila. Konkrétny matematický výpočet má podľa okresného súdu prednosť pred internetovými kalkulačkami, ktorých hodnovernosť nie je možné overiť. K námietke žalobkyne ohľadne povinnosti žalovaného preukázať konanie s odbornou starostlivosťou v predzmluvnej fáze, nakoľko pri hrubom porušení povinností veriteľa podľa § 7 ods. 1 ZoSU sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, okresný súd poukázal na ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ a uzavrel, že žalovaný preukázal, že pred uzatvorením zmluvy posudzoval schopnosť žalobkyne splácať spotrebiteľský úver a to výstupmi z bankového systému, keď zisťoval od kedy má vedený u neho žalobkyňa bežný účet, aký je jej rodinný stav, počet vyživovacích osôb, spôsob bývania, vzdelanie, zamestnávateľa, typ pracovného pomeru, príjem, záväzky a na základe týchto údajov vykonal analýzu klienta a schválil úver.

O trovách proinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto mu okresný súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie a žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a vyhovel jej žalobe, prípadne rozsudok zrušil a vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podstatou odvolacích námietok žalobkyne boli dôvody podľa § 365 písm. d), f) a h) CSP. K otázke celkovej výšky spotrebiteľského úveru poukázala na článok II. bod 4 zmluvy, podľa ktorého má veriteľ právo započítať svoju pohľadávku voči dlžníkovi na zaplatenie spracovateľského poplatku z účtu voči pohľadávke dlžníka na poskytnutie prostriedkov z úveru. Z výpisu žalobkyne, ktorý mala u žalovaného vedený vyplýva, že v rovnaký deň poskytnutia úveru žalovaným došlo i k započítaniu spracovateľského poplatku vo výške 100,- eur z jej osobného účtu v rovnakom časovom okamihu, preto jej žalovaný reálne neposkytol sumu úveru uvedeného v zmluve, ale len sumu vo výške 9.900,- eur. Ide o sofistikovanú prax žalovaného, ktorý takým postupom zdanlivo plní dikciu § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ a javí sa, že jej poskytol v zmluve dohodnutú výšku úveru. V uvedenom smere poukázala na rozsudok Súdneho dvora z 21. apríla 2016, vec C-377/14. Okresný súd napriek uvedenému dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a záverom, že jej bol reálne poskytnutý úver vo výške 10.000,- eur. V odôvodnení rozhodnutia sa prvoinštančný súd nevysporiadal s jej argumentáciou ani ňou označenou judikatúrou SD EÚ C-377/14. Tiež poukázala na ďalšie rozhodnutia súdov a to konkrétne Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1C/195/2015 zo dňa 13.10.2016, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/33/2021 zo dňa 08.09.2021. Ohľadne posúdenia konečnej splatnosti úveru poukázala na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21.11.2017, ktorý konštatoval dopustenie sa jurisdikčnej svojvôle a arbitrárnosti s priamym dopadom na základné práva a slobody sťažovateľa, keď okresný súd nezohľadnil skoršie rozhodnutie inej sudkyne toho istého súdu a rozhodoval o tej istej otázke inak a bez toho, aby v odôvodnení rozhodnutia uviedol k tomu dôvody. V uvedenom smere poukázala na rozhodnutie týkajúce sa rovnakého produktu žalovaného k splneniu rovnakej podstatnej náležitosti - údaj o termíne konečnej splatnosti a to Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/10/2019 zo dňa 17.12.2019. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by sa okresný súd akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s označeným rozhodnutím, preto sa s poukazom na nález Ústavného súdu v SR dopustil jurisdikčnej svojvôle a arbitrárnosti. Okresný súd vychádzal z údajov o zmluve, ktoré v čase jej uzatvorenia neboli známe, pričom v súvislosti s potrebou ochrany spotrebiteľa je nevyhnutná vyrovnaná nerovnováha nastolená veriteľom v kontraktlačnom procese vopred pripravenými predformulovanými zmluvnými podmienkami. Poukázala ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/12/2020 zo dňa 29.04.2021 v ktorom išlo o rovnaký produkt žalovaného, s rovnakou formuláciou termínu konečnej splatnosti, ktorý nemožno nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných splátkach ako to bolo v danej zmluve, keďže spotrebiteľ musí mať jasno pri jej uzatváraní, kedy nastane konečná splatnosť, čo vyplýva z účelu ustanovenia účinného v čase uzatvorenia zmluvy § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Okresný súd tiež neprihliadol na jej argumentáciu a to článok III. bod 5 zmluvy, podľa ktorého termín splatnosti prvej splátky úveru je najbližší deň v mesiaci nasledujúci po poskytnutí úveru a termín splatnosti každej ďalšej splátky je deň v príslušnom mesiaci uvedený v článku I. zmluvy, teda žalovaný rozlišuje medzi splatnosťou prvej splátky, ktorú splatnosť viaže na čas po poskytnutí úveru, pričom všetky ostatné splátky sú splatné na 10. deň v mesiaci, ktoré určenie termínu konečnej splatnosti je neurčité a zmätočné, zjavne nesprávne z dôvodu, ak by bol úver splatný do 6 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky, tak potom vzhľadom

na výpočet splatnosti prezentovaný súdom by splatnosť úveru nenastala ku dňu 10.10.2019, ale ku dňu 01.10.2019. Ďalej vyčítala nesprávny záver prvoinštančného súdu ohľadne ďalšej podstatnej náležitosti a to doby trvania zmluvy, ktorý záver sa odkláňa od výkladu jednej z najvyšších súdnych autorít a to rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov ako judikát R 5/2021, podľa ktorého doba trvania zmluvy je pri jej vzniku časovo ohraničená a potom aj vyjadrenie tejto podstatnej náležitosti musí byť vymedzené tak, že je určený začiatok a koniec trvania zmluvy. Uvedené vyplýva aj z dramatického výkladu pojmu doba, keďže právna teória pojem doba chápe ako presne ohraničený časový úsek. Vyjadrenie doby trvania zmluvy žalovaným v znení „po dobu trvania práv a povinností zmluvných strán podľa zmluvy“ nemôže obstáť a ani výkladom nemožno dospieť k záveru o časovom ohraničení doby trvania zmluvy. Ďalej poukázala na rozhodovaciu činnosť ÚS SR (por. I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08), podľa ktorých by súd nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a presvedčivé. Záver okresného súdu úplne popiera zmysel a podstatu podstatnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, ktorá je obligatórnou súčasťou zmluvy a aj Smernica 2008/48/ES požaduje uvádzanie trvania zmluvy o úvere. Nie je teda možné zistiť zo záverov okresného súdu dokedy zmluva trvá, okresný súd sám uvádzal, že také určenie ani v podstate nie je možné a opomenul fakt, že zmluva bola uzavretá na dobu určitú v rozsahu splatnosti 72 mesačných splátok, preto nemožno výkladom dospieť k záveru, že dobu trvania určiť nemožno. Rovnako nesúhlasila s otázkou uzatvorenia poisťného, pretože namietala priamo z gramatického označenia produktu žalovaného ako aj z obsahu zmluvy, že jednoznačne vyplýva jej nemožnosť rozhodnúť sa, či využije službu poisťovania alebo nie, ale podpisom zmluvy bolo poisťovanie prostredníctvom článku VII. zmluvy predformulované, čo nemala možnosť ovplyvniť. Celý zmluvný proces prebehol v jedinom okamihu, pričom podľa obsahu predloženého formulára bola súčasťou doplnková služba poisťné ako vyžadovaná záruka a teda bola povinná s poukazom na vyžadované záruky poisťnú zmluvu uzavrieť ako aj na diskrepanciu informácií uvedených vo formulári spočívajúcu v tom, že kým poisťné je v časti II. formulára ako povinná a vyžadovaná záruka, následne v časti III. formulára už klamlivo žalovaný uvádzal, že poisťovanie na zabezpečenie úveru nevyžaduje. Mohla si však teda vybrať len niektorú z možností ponúkaného poisťného pre splnenie veriteľom vyžadovanej záruky v zmysle formulára. Okresný súd však v rozpore s jej tvrdeniami a predloženými dôkazmi uzavrel, že poisťné bolo dobrovoľné a teda ani náklady s touto doplnkovou službou nebolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov na úver. Výslovne poprela, že by o poisťné mala záujem, pričom žalovaný v danej súvislosti nepredložil jediný dôkaz preukazujúci jej dobrovoľný záujem o poisťné a na jej námietky okresný súd nereagoval. Tiež sa nevyrovnal s namietanou diskrepanciou údajov v predzmluvnom formulári vo vzťahu k povinnosti uzatvoriť doplnkovú službu, pričom poukázala na § 54 ods. 2 OZ. Okresný súd teda nepostupoval pri hodnotení výsledkov dokazovania správne, vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo neboli stranami sporu prednesené, neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývali z prednesov strán sporu, v dôsledku čoho porušil jej právo na spravodlivý proces a tiež nevysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a jej právne argumenty. Jej ďalšia odvolacia námietka sa týkala otázky nesprávnej výšky RPMN v jej neprospech, keďže okresný súd poukázal na žalovaným predložený matematicky výpočet RPMN vo výške 16,65 %, vychádzajúc z výšky úveru 10.000,- eur, zo splátky 212,03 eur, bez dobrovoľného poisťného, počtu splátok 72 a poplatku vo výške 100,- eur, pričom žalovaný v obsahu podania zo dňa 07.02.2022 uvádzal ním vykonaný kontrolný prepočet RPMN na stránke MS SR, avšak dôkaz o výpočte nepredložil a ani z jeho podania nevyplýva, že by k podaniu tento dôkaz pripojil, v doplnení jeho vyjadrenia uvádzal predloženie tabuľky kontrolného výpočtu RPMN, ktorá bola iba skopírovaná z prílohy ZoSÚ, teda výsledok výpočtu nie je známy. Nebolo jej teda zrejmé, v ktorom z označených podaní okresný súd vzhliadol výpočet RPMN s výsledkom 16,65 %, keďže ani jedno z podaní žalovaného o prezentovaní prepočtov uvedený údaj neobsahuje, dôkazy o svojich tvrdeniach žalovaný nepredložil, konštatoval v podaní zo dňa 07.02.2022, že mu vyšla RPMN vo výške 15,50 % a nie 16,65 % ako konštatoval okresný súd. Pokiaľ žalovaný argumentoval vlastným interným systémom a formálne uviedol predpoklady pre výpočet RPMN, výsledok výpočtu však nedeklaroval a teda nielen jej, ale ani súdu nie je známa báza výpočtu RPMN ani vzorec, ktoré do systému vkladá žalovaný, ktorý do podania len skopíroval prílohu zákona, čo nie je dôkazom o relevantnosti výpočtu RPMN, ani jej správnosti. Okresný súd jej výpočty RPMN predložené odmietol, pričom vychádzala z portálu, ktorého spracovateľom je Ministerstvo financií v SR, a ktorý vzorec výpočtu RPMN v kalkulačke je premietnutím prílohy zákona ZoSÚ. Potom ako žalovaný predložil označený výpočet RPMN, už nepredkladala ďalšie výpočty, keďže ich predložila pri podaní žalobného návrhu a mala za to, že hodnotenie dôkazov je v dispozícii konajúceho súdu. Ak okresný súd jej výpočty odmietol z dôvodu, že kalkulačka neumožňuje určiť konkrétny deň splatnosti splátky, čo má vplyv na výsledok výpočtu RPMN, pretože tejto údaj je rozdiely ak je splatnosť splátky

na začiatku obdobia alebo na konci obdobia, potom nie je zrejmé, ako túto skutočnosť verifikoval pri výpočte RPMN žalovaným, nakoľko zo žiadneho výpočtu aj keď len formálne deklarovaného, nevyplýva aký údaj žalovaný pre splatnosť splátky použil. Rovnako z rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s ňou predloženými výpočtami. Ak okresný súd považoval matematický výpočet za prednostný pred internetovými kalkulačkami, ktorých hodnovernosť nie je možné overiť, bolo potrebné sa s uvedeným vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia. Rovnako namietala, že v zmluve absentuje uvedenie údajov, ktoré boli použité pre výpočet RPMN, s ktorou námietkou sa prvoinštančný súd nevysporiadal, teda absencia údaje o predpokladoch použitých pre výpočet RPMN je spôsobilou na aplikáciu sankcie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Okresný súd teda vychádzal z dôkazov, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývali, a tým došlo opätovne k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces, rozhodnutie okresného súdu je aj v danej časti vadné až svojvoľné. Namietala tiež posúdenie bonity podľa ust. § 7 ods. 2 ZoSÚ, pretože žalovaný si nemohol vytvoriť dostatočný obraz o jej platobnej schopnosti, keďže nemá k dispozícii žiadne údaje o jej skutočných výdavkoch, ani to, aká je jej prípadná úverová zaťaženosť, čo vedie k záveru, že pri posudzovaní jej žiadosti o úver nemal k dispozícii žiadne relevantné údaje. Príjem klienta a rodinný stav môže byť vyhovujúci údaj, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže dospieť k záveru, či klient je alebo nie je schopný splácať úver. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa. Žalovaný teda v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity, nemal zjavne k dispozícii jej údaje o výdavkoch, teda pri posudzovaní žiadosti nemal k dispozícii všetky relevantné údaje a teda nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu v § 7 ods. 1 ZoSÚ. V uvedenom smere poukázala na viaceré rozhodnutia a to Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCSp/8/2021 zo dňa 27.04.2021, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/39/2020 zo dňa 24.11.2020.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť. V súvislosti s námietkou žalobkyne o celkovej výške úveru považoval záver okresného súdu za správny a odôvodnenie za dostatočné. Žalobkyňa podľa záverov okresného súdu najskôr zo svojho účtu zaplatila spracovateľský poplatok vo výške 100,- eur a následne v deň uzavretia zmluvy jej vyplatil v plnej výške dohodnutú výšku úveru 10.000,- eur, čo preukazuje výpis z účtu žalobkyne, čo jednoznačne vyvracia jej argumentáciu a preukazuje to legitímny spôsob zaplatenia záväzku. Žalobkyňa neprípustne v danej otázke aplikovala závery judikatúry, ktorá bola postavená na úplne odlišnom skutkovom základe. Taktiež sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobkyne ohľadne konečnej splatnosti úveru, pretože ani smernicou EP a Rady 2008/48/ES nie je vyžadovaná náležitosť určenia termínu konečnej splatnosti ako osobitná náležitosť zmluvy v článku 10 ods. 2. Predmetná smernica predstavuje úplnú harmonizáciu, preto členské štáty pri jej implementácii nesmú zasahovať ani zaviesť vo vnútroštátnom práve ustanovenia odchyľujúce sa od smernice. Úplnú harmonizáciu zakotvila smernica v článku 22 *expressis verbis*. Súdy členských štátov sú teda povinné vykladať vnútroštátne právo v súlade s právom EÚ. Preto prvoinštančný súd konal v súlade so smernicou, so základnými zásadami práva EÚ, medzi ktoré patrí aj prednosť práva EÚ pred vnútroštátnym právom členských štátov. Rozpor so smernicou v neposlednom rade potvrdil aj zákonodarca zákonom č. 279/2019 Z. z., v ktorom boli z § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ vypustené slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, čo bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. / Klára Biróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva musí obsahovať náležitosti vyslovene uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, ktorou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov. Keďže termín splatnosti nie je ničím iným, ako určením splatnosti splátky, dopadá na tento výkladový záver Súdneho dvora EÚ aj na výklad pojmu „termín konečnej splatnosti“ použitého slovenským zákonodarcom a teda pri splatnosti poslednej splátky postačí, aby bola splatnosť tejto splátky vymedzená bez uvedenia konkrétneho dátumu, teda postačí, že je jej splatnosť vymedzená určiteľne. Daná podmienka bola v zmluve nepochybne splnená. Žalobkyňa vychádza zo záveru, že pojem termín konečnej splatnosti nemôže znamenať nič iné ako konkrétny dátum uvedený v zmluve, ktorý však nezodpovedá bežnému významu slova termín, ani jeho významu v právnych predpisoch. Keďže pojem termín sa má z gramatického aj systematického hľadiska vykladať v súlade s bežným významom tohto pojmu, ako aj v súlade s jeho používaním v iných predpisoch, je požiadavka naplnená aj iným určiteľným vyjadrením konečnej splatnosti a zmluva bola v súlade so zákonnou požiadavkou. Sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti je v súlade so smernicou, avšak pri jej aplikácii sa musia dodržať dve podmienky a to, že sa môže aplikovať len v prípade, ak zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, čo v danom prípade nebolo splnené, keďže termín konečnej splatnosti nie je stanovený v článku 10 ods. 2 smernice, ale vyplýval len z § 9 ods. 2 f) ZoSÚ,

ktorý išiel nad rámec smernice. Po druhé sa sankcia môže aplikovať podľa Súdneho dvora EÚ v prípade, keď ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani táto podmienka v danom prípade nebola splnená, keďže priemerný spotrebiteľ na základe určenia termínu splatnosti v predmetnej zmluve nepochybne mohol posúdiť rozsah svojho záväzku. K otázke doby trvania zmluvy formulačné vyjadrenie „zmluva trvá po dobu trvania práv a povinností zmluvných strán podľa zmluvy“, je potrebné konštatovať, že zmluva zaniká splnením záväzku dlžníka vrátiť úver, teda nie splatnosťou poslednej splátky, a preto záver okresného súdu, že nie je možné presne určiť trvanie zmluvy, je úplne korektný. V konaní bolo preukázané, že článok I. zmluvy, v časti nazvanej „termín konečnej splatnosti“ je uvedené 6 rokov odo dňa splatnosti prvej anuitnej splátky, z čoho je zrejmé, že trvanie úverového vzťahu je v zmluve určené aj číselným vyjadrením predpokladaného trvania úveru (za predpokladu riadneho splácania), čo zodpovedá aj naplneniu náležitosti trvania zmluvy aj za predpokladu, že má ísť o uvedenie doby vyjadrenej časovým údajom v nadväznosti na predpokladané trvanie úveru. K žalobkyňou označenému rozhodnutiu NS SR dodal, že dané rozhodnutie nerieši otázku náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, ktorou je doba trvania zmluvy a žalobkyňa iba manipulatívne podsúva a vytrháva z predmetného rozhodnutia závery. K otázke uzavretia poistenia poukázal na bod 12 odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, v ktorom okresný súd uvádza, že uvedené zistil na základe dôkazu „štandardné európske informácie k predmetnej zmluve“. Žalovaný zrozumiteľne vysvetlil na pojednávaní, na ktorom sa žalobkyňa nezúčastnila aj dôvod, prečo sa údaj o poistení objavuje v písomnom vyhotovení zmluvy, k čomu sa žalobkyňa nevyjadrila a ani to nenamietala. Preto záver okresného súdu o dobrovoľnom uzavretí poistenia je správny a zodpovedá vykonanému dokazovaniu. V súvislosti s namietanou nesprávnou výškou RPMN v neprospech spotrebiteľa poukázal na bod 12 odôvodnenia rozhodnutia, podľa ktorého žalobkyňa nenamietala nesprávnú výšku v neprospech spotrebiteľa, on predložil matematický výpočet RPMN vo výške 16,65 % s dosadením údajov do vzorca na výpočet RPMN, žalobkyňa správnosť predloženej výpočtu nevyvrátila, predložila len viaceré výpočty s použitím internetových kalkulačiek s rôznymi výsledkami, pretože zadávala rôzne vstupné parametre, pričom kalkulačka neumožňuje určiť konkrétny deň splatnosti splátky, čo má vplyv na výsledok, pretože tento výsledok je rozdielny ak ide o splátku na začiatku obdobia a na konci obdobia. Uvedené závery žalobkyňa spochybňuje, napriek tomu, že ním bolo preukázané, na základe akých predpokladov a akým spôsobom bola vypočítaná RPMN, čo považoval prvoinštančný súd za dostatočné a žalobkyňa správnosť údajov o RPMN nespochybnila, preto aj daný záver je správny. Rovnako za nepravdivé považoval tvrdenie žalobkyne o porušení postupu podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 veta druhá ZoSÚ a to v súvislosti s neznalosťou celkového objemu výdavkov klienta veriteľom, z ktorého dôvodu si nemôže urobiť záver o tom, či je klient schopný alebo neschopný úver splácať. Posudzoval riadne schopnosť žalobkyne splácať úver, vrátane preverenia záväzkov v registri spotrebiteľských úverov ako aj vrátane preverenia príjmov v sociálnej poisťovni, o čom predložil výpis informačného systému, v rámci ktorého bola schopnosť splácať úver vyhodnocovaná a preverovaná, ktorý dôkaz bol v rámci predbežného právneho posúdenia posúdený okresným súdom ako dostatočný. Žalobkyňa sa na predbežnom právnom posúdení nezúčastnila, nevyjadrila sa k uvedeným dôkazom, tieto nepoprela, preto jej tvrdenie uvádzané v odvolaní nemá žiadnu oporu v procesne zistenom stave veci o predmetnej skutočnosti.

Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného ohľadne posúdenia výšky spotrebiteľského úveru uviedla, že nemala žiadnu možnosť ovplyvniť spôsob úhrady poplatku, žalovaný mal vytvorený priestor automaticky inkasovať sumu poplatku v okamihu poskytnutia úveru, čo môže formálne predstavovať poskytnutie úveru v plnej výške, avšak vzhľadom na opakovane uvádzané okolnosti je zrejmé, že došlo k automatickému započítaniu, čomu korešponduje aj zmluvné ustanovenie článok II. ods. 4 zmluvy. Okresný súd sa s uvedeným nevysporiadal. Vzhľadom na započítanie sumy poplatku nedošlo k poskytnutiu sumy formálne v zmluve deklarovanej vo výške 10.000,- eur, ale len sumy 9.900,- eur. Ide o sofistikovanú nekalú obchodnú prax žalovaného, ktorý daným postupom kráti v zmluve dohodnutú výšku úveru a následne úročí i takto neposkytnuté plnenie. Ku konečnej splatnosti úveru s poukazom na článok I. zmluvy formulovaný žalovaným vyplýva, že dátum poskytnutia úveru nebol známy, teda nebol známy ani okamih splatnosti prvej splátky, to kedy žalovaný vyhodnotí, že žalobkyňa splnila všetky podmienky uvedené v zmluve rovnako nebolo v čase jej uzatvorenia známe. Dátum splatnosti prvej anuitnej splátky nevyplýva a teda nemôže byť daný záver o prítomnosti podstatnej náležitosti o termíne konečnej splatnosti úveru. Režim platenia každej nasledujúcej splátky okrem prvej už bol zrejmy a vyjadrený v článku I. zmluvy do 10. dňa príslušného mesiaca, avšak kedy nastal počiatok splácania t. j. prvá splátka, z ktorého určenia by bolo potom možné vyvodiť uplynutie šiestich rokov, preukázateľne

známy nebol. Nemôže preto obstať tvrdenie žalovaného ani závery súdu o tom, že termín konečnej splatnosti v zmluve je prítomný nakoľko kľúčový údaj, od ktorého sa následný výpočet splatnosti úveru zo zmluvy mal odvíjať úplne absentuje. Zároveň poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/130/2017. Účelom zákona je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. Preto sa vyžaduje časová špecifikácia konečnej splatnosti úveru. Daný výklad nie je v rozpore ani so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ktorá v čl. 10 ods. 2 písm. c) vyžaduje náležitosť zmluvy a to uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere. Spôsob určenia konečnej splatnosti tak, ako ju vyvodzuje žalovaný nie je v súlade so zákonom a ním sledovaným cieľom. Ak by sa pripustila určitosť vyjadrenia konečnej splatnosti úveru, je potrebné dodať, že v čase podpisu zmluvy žalobkyňa nemala k dispozícii údaje potrebné pre vypočítanie dátumu konečnej splatnosti úveru, t. j. dátum poskytnutia úveru a teda v čase, keď zmluvu podpísala, bolo nemožné objektívne zistiť konečnú splatnosť úveru. K dobe trvania zmluvy považovala názory žalovaného za krajne mylné a odporujúce právnej úprave ako aj judikatúre, na ktorú poukázala. Teda ak žalovaný najprv ako termín splatnosti úveru označil do „6 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky“ a vzápätí dané tvrdenie (ktorým splatnosť úveru limituje splátkou) poprel a uviedol, že zmluva o úvere zaniká splnením záväzku dlžníka vrátiť úver, teda nie splatnosťou poslednej splátky. Účelovosť tvrdení žalovaného je tak nepochybná. Doba, po ktorú žalovaný hodlá realizovať svoje práva zo zmluvy je neurčitá a daným spôsobom pravdepodobne navyšuje dlh žalobkyne i sankčné plnenia. Predmetom sporu je jednoznačne zmluva uzavretá na dobu určitú, keďže nešlo o revolvingový úver a žalovaný zrejme neporozumel odkazu na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 (R 5/2021), podľa ktorého je doba trvania zmluvy pri jej vzniku časovo ohraničená, čo popiera pravdivosť a správnosť záveru súdu i žalovaného. Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že doba trvania zmluvy má svoj začiatok a koniec – tento údaj je ohraničený, a preto údaj o dobe trvania zmluvy prezentovaný žalovaným, že nie je ho možné presne určiť, resp. že zmluva trvá po dobu trvania práv a povinností, je neurčitým, časovo neohraničeným a odporujúcim právnej úprave ako aj označenému výkladu jednej z najvyšších súdnych autorít. V súvislosti s uzatvorením poistenia poukázala na svoje vyjadrenie už v priebehu konania, pričom okresný súd vychádzal z obsahu listín, ktoré boli stranami sporu predložené v priebehu konania, a ku ktorým sa jasne vyjadrila, avšak okresný súd na podporu svojich záverov neuviedol žiadne vysvetlenia žalovaného. Žalovaný žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, napr. žiadosťou spotrebiteľa o poisťný produkt, že by spotrebiteľ o poisťné záujem skutočne mal a označené listiny si svojim obsahom v tejto otázke vzájomne odporujú, pričom v čase uzavretia zmluvy už bolo platné a účinné kogentné ustanovenie § 54 ods. 2 OZ. K nesprávnej výške RPMN uviedla, že predpoklady, na základe ktorých žalovaný RPMN vypočítal nie sú z obsahu zmluvy známe a okresný súd k tejto námietke nezaujal žiadne stanovisko. Nie je preto zrejmé, akým spôsobom ustálil správnosť RPMN v zmluve, pretože žalovaným dodatočne len formálne prezentované stanovisko v podanom vyjadrení nemôže zhojiť vadu zmluvy, ktorá v čase jej uzavretia označený údaj preukázateľne neobsahovala. Obligatórnou náležitosťou zmluvy je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa smernice. Žalovaný neprezentoval absolútne žiadny relevantný výpočet RPMN a sumárnym uvedeným údajom do ním ad hoc vytvorenej tabuľky, ktorú žalovaný v konaní nepredložil nie je preskúmateľné, či postupoval v zmysle zákona a tiež jej nie je zrejmé, ako súd uvedenú skutočnosť overoval, ak dospel k záveru o správnosti údaju o RPMN. ňou predložený výpočet RPMN je v súdnej praxi akceptovaný a i súdmi pre overenie správnosti údaju o RPMN aplikovaný, pretože kalkulačku pre výpočet RPMN spravuje štátny subjekt a ona nemá absolútne žiadny dosah na výsledok výpočtu. Okresný súd prijal vyhotovený sumár údajov zostavený žalovaným – súkromným subjektom, ktorý má záujem na výsledku sporu, a ktorého výpočet nie je žiadnym spôsobom preskúmateľný. Ďalej opakovane namietala, že žalovaným označené dôkazy neboli doručené a nevie aké preverenie záväzkov v registri spotrebiteľských úverov a sociálnej poisťovni žalovaný mal vykonať, uvedené z dôkazov nevyplýva, keďže predmetné preverenia jej doručené neboli. Pokiaľ ide o žalovaným predložený výpis informačného systému banky, ktorým mala byť preverená jej schopnosť splácať úver je zrejmé, že ide len o interný prieskum banky, ktorým si žalovaný nemohol urobiť obraz o jej schopnosti úver splácať, keďže nemal žiadny prehľad o výdavkoch a ani o úverovom zaťažení, teda len na základe interného prieskumu vykonaný záver o schopnosti splácať úver, čo je jednoznačne hrubým porušením povinnosti postupu v súlade s odbornou starostlivosťou.

Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne poukázal na rozhodnutia súdnych autorít majúce vzťah k právnej podstate prejednávanej veci, ktoré sú obsahom totožné a to aj k výpočtu RPMN a celkovej čiastke úveru, konkrétne rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCso/38/2021 zo dňa 31.05.2022, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoCsp/7/2021 zo dňa 25.01.2022, k predpokladom

RPMN a vzorcu pre jeho výpočet rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021 a k poplatku za poskytnutie úveru rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/194/2019 zo dňa 28.02.2022.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozsudkom odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd síce aplikoval správne právne normy na prejednávajúcu vec, ktoré však nesprávne interpretoval, a preto sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, z ktorého dôvodu je odvolanie žalobkyne dôvodné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010).

Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

V prejednávanej veci bolo nesporné, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.09.2013, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 10.000,- eur, s úrokovou sadzbou 14,9 %, RPMN 16,65 %, s priemernou RPMN 13,44 %, dátumom poskytnutia úveru najneskôr do 5 pracovných dní od splnenia podmienok poskytnutia úveru, s konečnou splatnosťou do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej splátky, termínom splatnosti splátok 10-teho dňa príslušného mesiaca, počtom splátok 72, výškou splátky 212,03 eur, typ poistenia A, výška mesačného poistného 2,33 eur, s celkovou čiastkou k zaplateniu dlžníka vo výške 15.366,16 eur, spracovateľský poplatok vo výške 100,- eur.

Žalobkyňa sa domáhala určenia predmetného úveru za bezúročný a bez poplatkov a to z viacerých dôvodov, a to jednak v súvislosti s nesprávnou výškou úveru uvedeného v zmluve v súvislosti so zaplatením spracovateľského poplatku vo výške 100,- eur, ku ktorej námietke žalobkyne sa prvoinštančný súd vyjadril v bode 12 svojho odôvodnenia a odvolací súd sa s týmto plne stotožňuje. Nemožno teda súhlasiť s odvolacou námietkou žalobkyne o nesprávne uvedenej výške úveru, keďže žalobkyňa najskôr zaplatila zo svojho účtu sumu poplatku 100,- eur a následne jej na účet bola pripísaná suma úveru 10.000,- eur, čo preukazuje výpis z účtu (č. l. 16 spisu). Ďalšou odvolacou námietkou žalobkyne bola otázka uzatvorenia poistného, s ktorou skutočnosťou sa vysporiadal opätovne prvoinštančný súd správne v bode 12 odôvodnenia, keď zo záznamu o sprostredkovaní bol preukázaný záujem žalobkyne o poistenie predmetného úveru, bol vybraný konkrétny produkt podľa jej požiadaviek, čo potvrdila svojim podpisom, predmetný úver mohla uzatvoriť aj bez poistenia, ktoré teda aj podľa odvolacieho súdu bolo dobrovoľné a nebolo preto potrebné ho započítať do celkových nákladov spotrebiteľa a teda ani do RPMN. Žalobkyňa podpísala vlastnoručne záznam o sprostredkovaní, ktorého obsahom je jednoznačne záujem o poistenie, preto jej argumenty uvedené v odvolaní neobstoja a odvolací súd ich považoval iba za účelové tvrdenia v snahe spochybniť správnosť údajov v spotrebiteľskej zmluve ohľadne celkových nákladov a teda aj výpočtu RPMN. Je pravdou, že v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere sú uvedené vyžadované záruky, avšak sú tam uvedené aj záruky ako „ručiteľ“, ale práve z dôvodu záznamu o sprostredkovaní, ktorého

obsahom je dojednanie poistenia, je v týchto zárukách uvedený aj typ poistenia a tomuto neodporuje ani časť 3. náklady spojené s úverom, podľa ktorého na získanie úveru sa nemusí uzavrieť poistenie.

K ďalšej odvolacej námietke žalobkyne ohľadne termínu konečnej splatnosti úveru odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uverejnené pod R 16, Zb. 2/2022, podľa ktorého pri zmluvách uzatvorených do 30. apríla 2018 už nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti úveru a náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona sú splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť splatiť úver s príslušenstvom trvá (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.11.2021, sp. zn. 2Cdo/69/2020).

Článok 10 ods. 2 smernice obsahuje takú harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere. V zmysle článku 10 ods. 2 písm. u) smernice zmluva o úvere musí zrozumiteľne a stručne uvádzať prípadné iné zmluvné ustanovenia a podmienky. Článok 23 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, bude sa považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zmluva o úvere patrí medzi spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorej veriteľ (dodávateľ) sa zaväzuje dlžníkovi (spotrebiteľovi) poskytnúť peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom do 30.04.2018, t. j. v dobe uzavretia zmluvy, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V prípade absencie náležitostí stanovených podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) sa považuje zmluva resp. spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 ZoSÚ sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva musí uvádzať celkovú výšku, menu úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky. Zmluva musí upravovať aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (teda splácať istinu ako aj úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát túto transpozíciu smernice má uskutočniť spôsobom zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. V praxi všeobecných súdov SR sa vyskytujú pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere“ obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere.....“ musí obsahovať dobu trvania zmluvy o úvere a termín konečnej splatnosti úveru. Zámerom zákonodarcu však nebolo novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, aby bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. Eurokonformným výkladom daného ustanovenia v znení účinnom do 30.04.2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel aj Najvyšší súd SR k záveru, že v zmluvách uzatváraných v znení účinnom do 30.04.2018 nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ uvádzalo tento pojem, je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyžaduje požiadavku na uvedenie dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S poukazom na aktualizované ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), v súčasnosti označené ako d) ZoSÚ sa tiež už vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ a to s poukazom na novelu ZoSÚ zákonom č. 279/2017 Z. z..

V predmetnej zmluve bola v článku I. vyjadrená konečná splatnosť úveru do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, dátum poskytnutia úveru najneskôr do 5-tich pracovných dní od splnenia podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, s počtom pravidelných mesačných anuitných splátok 72, splatných vždy do 10 dňa príslušného mesiaca. V článku VIII. bod 12 predmetnej zmluvy bolo dojednané, že zmluva nadobúda platnosť a účinnosť podpisom zmluvných strán a trvá po dobu trvania

práv a povinností zmluvných strán podľa tejto zmluvy. Prvoinštančný súd k námietke žalobkyne ohľadne doby trvania zmluvy uviedol, že jej vyjadrenie v článku VIII. bod 12 považoval za dostatočne určité, keďže splnením povinností uvedených v zmluve zmluva zanikne, pričom sa vopred nedá určiť pri podpise zmluvy kedy dlžník splní svoj dlh a teda ani konkrétny dátum doby trvania zmluvy.

Odvolačný súd s takýmto záverom prvoinštančného súdu nesúhlasí, a preto bolo potrebné v kontexte určitosti daného dojednania v zmluve posúdiť či požiadavke na uvedenie doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere nezodpovedá jej vyjadrenie v článku I. z hľadiska jeho určitosti a náležitosti informovanosti spotrebiteľa.

Žalobkyňa ďalej v odvolaní namietala nesprávnu výšku RPMN, ktorú prvoinštančný súd nezhliadol ako dôvodnú s odôvodnením, že správnosť žalovaným predloženého matematického výpočtu RPMN nevyvrátila, predložila viaceré výpočty s použitím internetových kalkulačiek s rôznymi výsledkami, pretože zadávala rôzne vstupné údaje, pričom kalkulačke neumožňuje určiť konkrétny deň splatnosti splátky, čo má vplyv na výsledok, pretože výsledok je rozdielny ak je splatnosť splátky na začiatku obdobia čo je RPMN vo výške 16,99 % a ak je na konci obdobia je RPMN za rovnakých podmienok vo výške 15,50 %. Mal za preukázané, že RPMN uvedená žalovaným vo výške 16,65 % v zmluve je správna, pretože ju žalovaný preukázal matematickým výpočtom, ktoré výpočty žalovaná nespochybnila.

V uvedenom smere je daná odvolacia námietka žalobkyne dôvodná, pretože žalovaný vo svojich podaniach len konštatoval správnosť výšky RPMN, pričom zadaním v kalkulačke MF SR vyšla RPMN vo výške 15,50 % čo odôvodnil tým, že do vstupných údajov nie je možné zadať dátum splátky inak než na konci mesiaca alebo len na jeho začiatku. V posudzovanom prípade bol deň splatnosti jednotlivých splátok do 10. dňa kalendárneho mesiaca. V ďalšom podaní žalovaný poukázal na vlastný interný systém na výpočet RPMN bez bližšieho zdôvodnenia a následne len skopiroval do podania prílohu zákona č. 2 ZoSÚ. Prvoinštančný vychádzajúc podľa obsahu spisu využil kalkulačky cez stránku MF SR – E. (č. I. 93 spisu), podľa ktorého bol výpočet RPMN 15,50 %, avšak v danom prípade išlo o splátky na konci kalendárneho mesiaca a následne využil inú kalkulačku so splatnosťou do 10. dňa v mesiaci, kde bol výpočet RPMN vo výške 16,82 %.

Odvolačný súd dodáva, že výšku odplaty najlepšie vyjadruje RPMN zahŕňajúca celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom (nie ročná úroková sadzba) a to vzhľadom na to, že do odplaty nie sú zahrnuté len úroky, ale aj rôzne poplatky. V prípade pojmov RPMN, úrok a odplata ide o navzájom sa prekrývajúce veličiny, z ktorých RPMN predstavuje odplatu (RPMN = odplata) a zároveň v sebe zahŕňa aj zmluvný úrok

Z uvedeného dôvodu je právne posúdenie prvoinštančného súdu ohľadne správnosti výšky RPMN nesprávne, nepreskúmané a navyše jeho závery nezodpovedajú dôkazom, ktoré sú obsahom spisu. Rovnako nemožno súhlasiť s jeho záverom o nepopretí výpočtu RPMN uvádzaného žalovaným žalobkyňou, ktorá predkladala vlastné výpočty.

Odvolačný súd dodáva, že z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ v znení do 31.03.2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet RPMN alebo predpoklady pre jej výpočet (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.02.2021 sp. zn. 7Cdo/183/2020).

Vzhľadom na vyššie uvedené posúdenie odvolacích námietok žalobkyne dospel odvolací súd k záveru, že prvoinštančný súd nesprávne a nedostatočne posúdil otázku ohľadne podstatných náležitostí zmluvy týkajúcu sa doby trvania zmluvy ako aj správnosti výšky RPMN vyjadrenej v predmetnej zmluve.

Z vyššie uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie prejednávajúcu vec nesprávne právne posúdil, a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať a správne interpretovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia. V ďalšom konaní sa bude zaoberať posúdením otázky určitého vyjadrenia doby trvania zmluvy, ktorá je jednou z podstatných náležitostí zmluvy a to s poukazom na obsah samotnej zmluvy a to nielen s poukazom na článok VIII. bod 12, ale aj s poukazom na článok I. zmluvy, teda či pre žalobkyňu ako spotrebiteľku vychádzajúc z jednotlivých ustanovení zmluvy nebola dostatočne zrozumiteľne a určito vyjadrená doba trvania zmluvy. Ďalej sa bude taktiež zaoberať správnosťou výšky RPMN a to s poukazom na argumenty tak ako žalobkyne ako aj žalovaného, pričom dôkazné bremeno ohľadne správnosti výšky RPMN zaťažuje žalovaného, avšak prvoinstančný súd bude v konaní vychádzať nielen z tvrdení strán sporu, ale aj predovšetkým aj z relevantných dôkazov, ktoré doposiaľ argumentácii žalovaného o správnosti RPMN nezodpovedajú.

Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí bude dbať na to, aby odôvodnenie jeho rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania, prezentovanými aj v priebehu odvolacieho konania. Svoj právny záver súd zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trnave, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).